

RATSASTUSTUNTI

JA 8 MUUTA EROOTTISTA
NOVELLIA YHTEISTYÖSSÄ
ERIKA LUSTIN KANSSA

LOST

RATSASTUSTUNTI

JA 8 MUUTA EROOTTISTA
NOVELLIA YHTEISTYÖSSÄ
ERIKA LUSTIN KANSSA

LOST

Sarah Skov, Olrik, Beatrice Nielsen, Lea
Lind,
Marguerite Nousville

Ratsastunturi - ja 8 muuta
eroottista novellia
yhteistyössä Erika Lustin
kanssa

LUST

Ratsastunti - ja 8 muuta eroottista novellia yhteistyössä Erika Lustin kanssa

Original title:

The Riding Lesson and 8 other erotic short stories in collaboration with Erika Lust

Translated by Sirpa Alkunen, Jaana Palanterä

Cover image: Shutterstock

Copyright © 2020 Sarah Skov, Olrik, Beatrice Nielsen, Lea Lind, Marguerite Nousville and LUST, an imprint of SAGA Egmont,

Copenhagen

All rights reserved

ISBN: 9788726521665

E-book edition, 2020

Format: EPUB 2.0

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

Muistojani sinusta - eroottinen novelli

Sarah Skov

Laventelin tuoksu kulkeutuu tuulen mukana minua kohti. Se muistuttaa sinusta. Leuto tuuli puhaltaa paitani alle ja kohottaa sitä. Tunnen ruohon jalkapohjieni alla, ja kun kuljen polkua pitkin, ruoho työntyy ylös varpaideni välistä. Seuraan sinua hitaasti. Kuljet varpaisillasi niin, että varpaankärkesi ehtivät vain hipaista ruohoa, kun kevyesti liikkuen otat jo uuden askeleen. Pysähdyt aina laventelipensaan luona, silität pieniä kukkia ja taitat pienen oksan käteesi. Laventelin tuoksu tarttuu sormiisi, hiuksiisi ja tuulella lepattavaan valkeaan kimonoosi. Näkymä laakson yli on kaunis ja viehättävä, mutta en kiinnitä siihen juurikaan huomiota. Kun käännyt polulla ja katsot minuun hymyillen, niin vuoret, linnunlaulu ja taivasta kohti kurkottavat sypressit katoavat. Kun käännyt ja hymyilet, laventelin makea, mausteinen tuoksu voimistuu. Kaikki muu katoaa valkoiseen, utuiseen hohteeseen.

Räpäytän silmiäni pari kertaa, totutan silmäni hitaasti valoon, joka lankeaa sisään kevyiden, valkoisten verhojen lomasta. Kevään aamuaurinko on lämmin, mutta ilma on kylmä ja kirpeä. Heilautan jalkani sängynlaidan yli ja kipristelen hieman varpaitani herättääkseni ne. Kestää pari minuuttia, ennen kuin nousen. Lasken painoni sängynlaitaan tarttuneiden käsieni varaan ja pakotan itseni nousemaan. Ensimmäiset pari tuntia ovat pahimmat. Ei, ensimmäiset minuutit ovat pahimmat. Hetket, jolloin makaan sängyssä ja räpyttelen silmiäni totutellakseni

valoon, totutellakseni maailmaan, ovat pahimmat. Niiden muutamien minuuttien aikana joka aamu tajuan, että sinua ei ole enää. Yö on verhonnut totuuden valkoisella, salaperäisellä hunnullaan. Kun valo virtaa ohuiden verhojen läpi ja pakottaa silmäni aukeamaan, silloin tajuan. Todellisuus iskee lujaa ja varoittamatta, kuin salama valaisisi taivaan lämpimänä kesäiltana. Sinua ei ole enää.

Seuraavat pari tuntia ovat toisiksi pahimmat. Silloin minun on päätettävä, miten saan päiväni kulumaan. Ruumiini kapinoi minua vastaan tavoilla, joita nuorena en uskonut mahdollisiksi. Kun oikein muistelen, en usko, että soin asialle ajatustakaan. En ajatellut tulevani vanhaksi ja ruumiini ikääntyvän. Tiesin, että halusin vanheta sinun kanssasi, mutta en koskaan nähnyt välähdystä meistä yhdessä vanhana. En koskaan kuvitellut, millaista se olisi, millaista siitä voisi tulla. Minulla oli kiire nauttia siitä, mitä silloin oli. Se suututti minua monta vuotta. Olin vihainen, etten ollut ajatellut meitä vanhana. Joskus kuvittelin omaksi syykseni sitä, että olit kuollut, koska en ollut ajatellut, että meistä tulisi vanhoja. Nyt olen kiitollinen nykyhetkestä, jota elimme. Silloinen nykyisyys antoi minulle muistoja. Muistoissa näen sinut selvästi. Unissa olet todellinen, ja virtuaalisessa maailmassa olet minun. Huulesi painautuvat taas huulilleni. Kielesi on juuri niin leikkisä, millaisena muistan sen. Olemuksesi on niin aistillinen ja utelias. Naurusi on niin vapauttava. Kätesi ovat niin tutkivat. Suudelmasi ovat niin vaativia. Vartalosi on niin ahne mutta samalla antautuva. Voin tuntea vartalosi lämmön, kun se ottaa kaluni sisäänsä. Voin tuntea märän, liukkaan häpysi sormenpäissäni, ja huomaa, miten jännityt ja puristat minua juuri ennen kuin laukeat.

Menen alakertaan, avaan keittiön ikkunan ja kolautan ikkunaluukut auki. On viileä kevätaamu. Ruohikossa puiden varjossa on vielä aamukastetta, ja se pysyisi siellä pitkälle

iltapäivään, ennen kuin aurinko saisi sen hätistettyä pois. Aamun varjoissa kaskaat ovat vielä hiljaa. Ne heräävät myöhemmin päivällä, kun aurinko helottaa korkealta taivaalta ja lämpö täyttää laakson. Nautin aamun hiljaisuudesta kiinteine rutiineineen. Joka aamu syön hedelmän käydessäni kävelyllä. Noukin keittiönpöydällä olevasta kulhosta omenan ja hedelmäveitsen. Hankaan omenaa takkini hihaan samalla, kun kävelen hitaasti polkua alaspäin. Muutama minuutti sitten juoksit unessa polkua pitkin ja minä seurasin perässä - en vanhoilla, kihdin runtelemilla koivillani, vaan nuoren ja lihaksikkaan vartalon voimalla. Vartalon, jonka voiman ja kauneuden en uskonut olevan katoavaa. Leikkaan omenasta palan ja panen sen suuhuni. Sen raikkaus herättää makunystyräni, ja yhtäkkiä minulla on nälkä. Leikkaan nopeasti vielä toisenkin palan. Omenan mehu on makeaa ja lievästi hapanta, juuri sellaista, mistä eniten pidän.

Ruumiini pysähtyy laventelipensaan luona. On kuin jokin piilevä voima olisi saanut kehoni pysähtymään, ennen kuin pää ehti saada tiedon. Pysähdyn ja katson pensasta. Se on levinnyt ja tuuheutunut sen jälkeen, kun viimeksi koskit siihen. Sen jälkeen, kun viimeksi tanssitit käsiäsi sen pienillä kukilla. Silitän käsilläni pensaan oksia ja etsin tarkkaan pieniä merkkejä siitä, että pienet kukat puhkeavat taas kerran. Laventelin oksat ovat kosteita kasteesta eivätkä tuoksu millekään.

Suljen silmät ja vedän syvään henkeä. Siten saan parhaiten hymysi taas mieleeni. Jotkut väittävät muistojen katoavan ja kaipaavien lakkaavan yhtäkkiä kuulemasta rakastettunsa ääntä tai näkemästä hänen kasvojaan edessään. Muistot haalistuvat ajan myötä kadotakseen lopuksi, mutta sinä et katoa koskaan. Voin aina palauttaa mieleeni sen, mitä meillä yhdessä oli. Pidän huolen, etten tee niin liian usein. En pukeudu valkoisiin astuakseni

virtuaaliseen maailmaan, joka aikanaan oli meidän todellisuuttamme. Sellaisesta voi seota, jotkut arvostelevat. Uskon kuitenkin, että hellyyden puutteesta voi seota, joten pidän kiinni tavastani. Ihmiset arvostelevat vaikka mitä. Sanotaan, että unohdamme olla sosiaalisia, että kukin elää omaa elämäänsä ja että inhimilliset ominaisuudet, kuten empatia, katoavat. Ehkä olisin yksi heistä, jos eläisit vielä. Ehkä arvostelisin muita sosiaalisuuden puutteesta, omaan maailmaansa sulkeutumisesta. Ehkä olisin yksi vanhoista, äreistä miehistä, jotka luonnostaan ärsyyntyvät kehityksestä. Mutta sinä et elä enää.

Nousen hitaasti rappusia makuuhuoneeseen ja avaan kaapin. Siellä roikkuu muutama yöpaita ja joitakin tavallisia työvaatteita. Muuten kaappi on täynnä valkoisia vaatteita. Väri häikäisee silmiä, ja joudun räpyttelemään muutaman kerran. Valitsen ripustimesta yhden asun. Se on vastapesty ja valmis käyttöön. Istuudun sängyn laidalle vetämään housuja jalkaan. Ne ovat tyköistuvat, kuten kuuluukin olla. Ei kestä kauan, kun ponnistelu jo nostaa hien otsalleni. Kohta pienet hikihelmet valuvat selkärankaani pitkin. Puuskutan ja kumarrun solmimaan kengännauhat. Pidän yleensä tauon, kun olen saanut kengät ja housut jalkaan. Tänään tuntuu erityisen raskaalta. Ehkä kuumuuden takia, ehkä näkemäni unen, tai ehkä vain siksi, että olen tullut taas päivän vanhemmaksi. Hengitän syvään, kun yritän saada sykkeen laskemaan. Puettuani päälleni valkoiset, tiukasti istuvat vaatteet laskeudun taas portaat alas. Pidän vain kevyesti kiinni kaiteesta, koska minun ei tarvitse käyttää paljon voimia pysyäkseni pystyssä. Valkoiset vaatteet antavat minulle voimaa. Tiedän, että virnuilisit minulle, jos näkisit minut tällaisena. Et voisi olla sanomatta jotakin nasevaa. Mietin, mitä sanoisit. Kun olen rappusten juurella, niin tiedän. Kysyisit epäilemättä, olenko matkalla Kuuhun. Hymyilen kysymykselle, jota et koskaan esittänyt,

ja ajattelen itsekseni: ”En, vaan paljon parempaan paikkaan.”

Kaskaat olivat alkaneet sirittää ja täyttivät laakson mekastuksellaan. Kävelin rauhallisesti, kuin hidastettuna, kohti latoa. Käytän siitä yhä sitä nimitystä, mutta ei rakennuksella ole juurikaan tekemistä ladon kanssa. Ennen se oli lato. Säilytin siellä koneita ja varusteita. Joitakin vuosia kuolemasi jälkeen teetin siellä remontin. Ulospäin se näyttää edelleen ladolta, jollaisena sen tunsit, mutta sisäpuoli on muutettu. Lato on tyhjä ja maalattu valkoisella erikoismaalilla, jonka ansiosta voin siirtyä virtuaaliseen maailmaan. Koneet on myyty jo kauan sitten. Kävelen polkua pitkin kohti latoa. Vihreässä ruohikossa on edelleen kastetta, mutta vaikka olen valkoisissa päästä varpasiin, ruohon vihreä väri ei tartu kenkiini tai lahkeisiini. Vaatteet on valmistettu hyvin erikoisesta materiaalista, johon lika ei tartu ja jonka valkoinen ei värjäydy. Se on välttämätöntä, jotta voin päästä virtuaaliseen maailmaan ja kokea sen parhaalla mahdollisella tavalla. Märkä ruoho lakoontuu astuessani sille, ja jos kuuntelen tarkkaan, kuulen veden jalkapohjieni alla.

Vaivalloisesti avaan ladon oven. Tilan valkoisuus on ylenpalttista ja saa minut voimaan pahoin. Suljen varovasti oven takanani. Valkoinen tila tuo mieleeni kirkon. Seinissä on samaa viileyttä, samanlainen ilmapiiri. Kun suljen oven, kaskaiden siritys katoaa, ja tulee aivan hiljaista. Hiivin lattian poikki kuin pelkäisin, että askelten ääni voisi romahduttaa virtuaalimaailman. Tiedän hyvin, että se on hölynpölyä, mutta minusta on mukava ajatella elämystä pyhänä. Kun puen valkoiset vaatteet päälleni, suoritan rituaalin. Kaiken tulee sujua oikein. Kun kävelen talosta kohti latoa, olen matkalla maailmasta toiseen. Kun saavun latoon, astun sisään pyhään rakennukseen. Kun otan käsineet ja lasit, kohtaan jumaluuden. Siirryn varovasti

pienen pöydän luo huoneen keskellä. Huolehdin, ettei askeleideni ääni riko pyhää hiljaisuutta. Hitain liikkein vedän valkoiset käsineet käsiini. Tarkistan, että ne asettuvat kunnolla sormien väliin, ja panen sitten lasit silmilleni. Eteeni ilmestyy näyttöruutu. Näen elämäni edessäni kuin pitkän rivin muistoja. Eniten pidän niistä, joissa olen kanssasi. Niihin palaan aina uudelleen. Minulla ei ole aikomusta kokea uudelleen lapsuuttani tai vanhuuttani, vaan muistot sinusta tuntuvat mielestäni onnellisimmilta. Selailen hieman edestakaisin, kunnes löydän etsimäni. Käynnistän muiston ja antaudun sen vietäväksi.

Makaamme sängyllä makuuhuoneessa kevätuulen leyhytellessä ohuita valkoisia verhoja. Siristän silmiäni ja totuttelen niitä valoon. Makaan vieressäni vatsallasi. Yöpaidasi olkain on valahtanut olkapäältäsi, ja tummat, pitkät hiuksesi ovat auki. Ne lainehtivat selkääsi alas, ja vaikka olen nähnyt muiston monta kertaa, vaikka avasit hiuksesi joka ikinen yö, niin edelleen hämmästyin, miten pitkät ja villit ne ovat. Silmäluomesi värisevät, ja lasken käteni rauhoittavasti lantiollesi. Pieni liike lakkaa, ja vedät syvään henkeä. Kelaan muutaman minuutin eteenpäin. Istut minun päälläni. Molemmat olkaimet ovat nyt liukuneet alas olkapäiltäsi, ja yöpuvun silkkikangas aaltoilee väljästi lantioillasi. Tunnen, miten laskeudut kaluni päälle, miten vartalosi nielee minut sisäänsä. Taivutan niskaani taakse ja katson ylös sinuun. Hiuksesi liehuvat edestakaisin ja piiskaavat rintakehäsi. Hymyilet minulle, nojautut eteenpäin ja suutelet minua. Tunnen pehmeät rintasi ihollani. Tartun niihin kiinni, tunnustelen niitä, nuolen niitä. Sinä irtaudut käsistäni ja ratsastat entistä rajummin. Taivutat selkääsi ja nojautut taaksepäin, jolloin edessäni on avoin näkymä. Olet ajellut karvasi ja jättänyt vain pienen muiston niiden olemassaolosta. Kaikki on näkyvissä. Siitä

juuri pidän eniten. Pidät käsiäsi patjalla jalkojeni välissä ja lasket itseäsi kovaa päälleni. Näen kaluni katoavan sisääsi. Alan ajatella jotakin muuta, alkavan päivän askareita, jotta tämä hetki kestäisi pidempään. Huomaat minun olevan ajatuksissani ja hidastat vauhtia. Kumarrut ylleni ja suutelet minua pehmeästi. Otan pääsi käsiini ja pakotan suusi auki kielelläni. Kieltemme leikitellessä työnnyin lujasti sinuun. Hymysi liikuttaa rengasta nenänpielessäsi. Koskettelet itseäsi ja nojautut kunnolla taakse, jotta näen hyvin. Sormesi liukuvat edestakaisin. Tartun hoikkaan ranteeseesi ja vedän käden pois, jotta pääsen itse sinuun käsiksi. Voihkit kovaan ääneen, kun kosken märkään pilluusi. Hinkkaat itseäsi malttamattomana edestakaisin kättäni vasten hengityksesi yhä vain kiihtyessä. Nostat käsivartesi pääsi päälle, tarraat kiinni hiuksiisi ja kohotat niitä. Nousen istumaan sinun istuessasi yhä päälläni. Syleilen sinua ja sinä minua. Tunnen, miten vartalosi lämpö kietoutuu ympärilleni. Nojautut eteenpäin ja suutelet minua mörästä ja sinnikkäästi. Kielesi kärki kutittelee hampaitani, ja voihkaisen syvään. Tartun lantioosi ja painan sinua lujasti itseäni vasten. Kielesi leikittelee kiusoitellen omaani. Suutelet, nuolet ja imet suutani, ja kielenkärkesi lipoo pehmeästi huuliani. Keinut edestakaisin ja uikutat sormiesi ahertaessa. Rinnoillasi näkyy pieniä hikihelmiä. Kielesi leikki on liikaa minulle, ja laukean samaan aikaan kuin sinun vartalosi antaa periksi sormiesi käsittelylle. Jäämme vähäksi aikaa vielä makaamaan kosteisiin lakanoihin. Tunnen vartalosi lämmön. Makuuhuone on täynnä hien ja vartaloidemme tuoksua. Kevätuuli leyhyttää ohutta valkoista verhoa.

Riisun lasit. Vaatteet liimaantuvat ihooni, enkä voi olla hymyilemättä. Hitaasti irrotan käsineet sormenpäistäni ja vedän ne sitten pois käsistäni. Lukitsen ladon oven huolellisesti. Kaskaiden sirinä lankeaa yhtäkkiä päälleni

kuin rankkasade pilvettömältä taivaalta. Jään nojaamaan kiviaitaan, kunnes sydämeni lyönnit taas tasaantuvat. Mietin aikaa, jolloin sain lasit. Silloin remontoin ladon ja sain sinut takaisin elämäni. Käytin kokonaisia päiviä muistoihin sinusta - meistä. Minun oli vaikea irtautua niistä. Tulin riippuvaiseksi. Muistathan hyvin, kun yritin lopettaa tupakanpolton. Kun huomautit polttamisesta, kerroit sivuvaikutuksista ja varhaisesta kuolemasta, en myöntänyt, että minulla oli ongelma. Kuitenkin pahan angiinan jälkeen, kun tupakkaa ei tehnyt edes mieli, kannustit minua heittämään tupakat pois. Sain riippuvuuden katkaistua, mutta tupakanhimo kytee joskus vieläkin. Pidän sen kurissa, samoin kuin yritän tukahduttaa halun käyttää joka ikisen hetken yhdessäoloon kanssasi. Alussa kielsin ongelmani itseltäni ja lähipiiriltäni. Riippuvuuteni kasvoi suureksi. Olit ainoa, mitä saatoin ajatella heräämisestä nukkumaanmenoon asti. En osannut enää nukkua. Minua piti hereillä ajatus siitä, että voisin olla lähelläsi. Aloin vähentää kertoja. Annoin itselleni luvan mennä latoon tapaamaan sinua vain kaksi kertaa päivässä, sitten enää yhden kerran, ja nyt käyn siellä pari kertaa viikossa. Menen latoon, kun suru kasvaa liian suureksi. Silloin haluan vain muistaa.

En piittaa riidoista, joita meillä oli. Muistot suurista riidoistamme ovat liian raastavia. Miksi haaskasimme aikaamme moiseen? Kelaan aina suoraan sovintoseksiin, kun sanat olivat ajaneet kummatkin omaan nurkkaansa. Silloin tapamme olla yhdessä ei ole rakastavaa kuten aamuisin, kun uni häilyy kuin rauhoittava harso vartaloidemme yllä. Kun olemme yhdessä riidan jälkeen, se on taistelua - taistelua vallasta. Suutelemme toisiamme lujaa ja vaativasti. Emme koske toisiamme lempeästi. Me otamme, nyljemme ja revimme. Imeydymme kiinni toisiimme ja vaihdamme asentoa useammin. Ensin pakotan

sinut sängylle makaamaan. Pidät tiukasti niskastani kiinni ja käytät kaikki voimasi. Kiedot jalkasi ympärilleni ja puristat, väännät minut kyljelleni. Istut päälleni, liikutat itseäsi edestakaisin, mutta painat itseäsi rintakehäni vasten. Usein otan sinut lopuksi seisaallaan seinää vasten. Pidän hiuksiasi tiukasti käsissäni, kun painan vartaloasi karkeista kivistä tehtyä kylmää seinää vasten. Upotat kyntesi minun pakaroihini. Me molemmat voihkimme lujaa. Jyskytän itseäni sinuun, ja sinä vedät takapuoltani itseäsi kohti. Tartut käteeni ja tunget sormeni suuhusi. Imet halukkaasti ja kääntynyt katsomaan minuun. Tartun lujasti toiseen pakaraasi. Ihoasi pursuaa sormieni välistä. Siirrät märät sormesi klitoriksesi päälle. Painan sinua seinän kiviä vasten, ja laukeamme nopeasti. Kiljut kovaa, minä karjun, ja yhdessä saamme kaskaiden sirinän vaikenemaan.

Olen iltapäivälevolla varjossa. Makaan ja katselen laaksoon. Viiniköynnökset alkavat kohota, ja viljelmät ovat päivä päivältä vehreämpiä. Ajattelen sinua. Aina, kun näen jotakin kaunista, minuun iskee voimakas halu näyttää se sinulle. Aina, kun koen jotain tai kuulen hyvän tarinan, minun tekee mieli kertoa siitä sinulle. Sekunnin murto-osan luulen, että voin tehdä niin. Sitten suru vyöryy ylitseni.

Iltapäivä on lämmin, lepään silmät suljettuina. Näen sinut edessäni, sinä hymyilet. Pyydät minua lähtemään mukaasi. Näen sinun nauravan mutta en kuule sitä. Yritän palauttaa mieleeni naurusi äänen, se oli niin sydämellinen ja huoleton, että ihmiset usein kääntyivät kadulla katsomaan sinua. Etsin vanhoista muistoistani, mutta en löydä naurusi ääntä. Kohottaudun vaivalloisesti lepotuolista aurinkovarjon alta ja menen sisään. Tuntuu kuin jokainen rappunen olisi tehty nyhtämään kaikki ilma keuhkoistani. Yläkertaan pääsy kestää kauan. Minun täytyy pysähtyä pari kertaa matkalla haukkomaan henkeä, mutta tiedän, että minun on päästävä sinne. Tiedän, että minun on puettava